

РЕШЕНИЕ

№ 3097

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 20.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10570** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Делото е образувано по искова молба на Й. С. Д., срещу Столична дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи, за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 4761,33 лв. /четири хиляди седемстотин шестдесет и един лева и 33 стотинки/, равняващи се на сбора от брутното му трудово възнаграждение, които би получил ищеца за периода от 08.08.2014 г. до 05.12.2014 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 18.09.2016г. до окончателното изплащане на сумите, произтичащи от отмяната на заповед №з-14581/07.08.2014г на директора на СДВР.

Ищецът твърди, че е бил в служебно правоотношение с ответното учреждение, като е изпълнявал длъжността командир на отделение в 02 група на 02 сектор „Моторизиран сектор за бързо реагиране - С.” към отдел „Специализирани полицейски сили” при СДВР. Сочи, че със заповед с рег. № з - 14581/ 07.08.2014г. на Директора на СДВР е отстранен от заеманата от него длъжност, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство. С решение № 206, поправено с решение за поправка на очевидна фактическа грешка № 2782 по адм. дело № 8870/ 2014г. на

Административен съд София-град, посочената по-горе заповед е отменена, поради нарушение на материалния закон и противоречие с неговата цел. Съдебният акт не е обжалван от административния орган и е влязъл в законна сила на 10.02.2015г.

Със заповед с рег. № 513 з - 629 / 05.12.2014г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение”, като служебното му правоотношение е прекратено.

Предвид изложеното, ищецът претендира заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в посочения по-горе размер, представляващо сбор от brutното му трудово възнаграждение, които би получил за периода от 08.08.2014г. – датата на незаконното отстраняване от длъжност, до 05.12.2014г.- деня на прекратяване на служебното му правоотношение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 18.09.2016г., до окончателното изплащане на сумите.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба на заявените в нея основания. Претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски по представен списък.

Ответникът – чрез процесуалния си представител, в писмен отговор и в съдебно заседание оспорва предявения иск. Заявява недопустимост на същия, поради неприложимост на процедурата по ЗОДОВ. По същество оспорва иска, като погасен, чрез плащане. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като се запозна със становищата на страните, събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Предявеният иск е допустим, като предявен от процесуално легитимен субект и пред компетентния да го разгледа съд. Съдът споделя напълно доводите на ищеца, че доколкото в глава единадесета „Обезщетения” в ЗМВР липсва конкретна норма, уреждаща длъжността на обезщетение, поради неправомерно отстраняване от длъжност, и не са налице разпоредби препращащи към ЗДСл., то възможността да се претендира такова е по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Разгледан по същество, искът е основателен, по следните съображения:

За да възникне отговорността на Държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо да са налице следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред.
2. вреда -имуществена и/или неимуществена, от такъв административен акт.
3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Видно от приложеното по делото решение № 4948/15.07.2019г. по адм.д.№ 2850/2019г. на АССГ, 58 състав, решение № 206, поправено с решение за поправка на

очевидна фактическа грешка № 2782 по адм. дело № 8870/ 2014г. на Административен съд София-град, посочената по-горе заповед №з-14581/07.08.2014г на директора на СДВР е отменена.

С отмяната на процесната заповед възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди.

В случая е безспорно, а това се установява и от приложените по делото писмени доказателства - Справка за Брутното трудово възнаграждение, справка за отстраняване от длъжност, Справка за изплащане на парично обезщетение на основание чл.237 от ЗМВР Справка от 14.02.2020 г. за трудовия и осигурителен стаж на ищеца, че преди отстраняването му от длъжност, същият е изпълнявал длъжността командир на отделение в 02 група на 02 сектор „Моторизиран сектор за бързо реагиране - С.“ към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР. Отстраняването от длъжност е признато за незаконосъобразно с влязло в сила на 10.02.2015г. съдебно решение.

Видно от приложеното по делото Удостоверение от НАП /л.58/, за времето на отстраняване от длъжност, до прекратяване на служебното правоотношение, ищецът не е получавал възнаграждение и не работил по друго служебно или трудово такова.

При тези обстоятелства съдът приема за безспорно установено, че същият е претърпял имуществена вреда, равняваща се на неполученото основното месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия и за изпълнение на специфични служебни дейности. Последната е в пряка причинна връзка с постановения незаконосъобразен акт .

От заключението на съдебно-икономическата експертиза, което съдът кредитира с доверие, като добросъвестно и компетентно, се установява, че възнаграждението на ищеца за заеманата от него длъжност „Командир на отделение“ в 02 Група на 02 Сектор „Моторизиран сектор за бързо реагиране – С.“ към отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР към м.08.2014 г., при съобразяване на трудовия му стаж възлиза на 1 186.80 лв., като включва 120.00 лв. полагаща се за месеца храна.

Съгласно чл.239, ал.1 от ЗМВР, обезщетенията се изплащат на база месечно възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение, респ. на отстраняване от длъжност или на установяване на събитието по чл.238, което включва: основно месечно възнаграждение, допълнително такова за прослужено време, възнаграждение за работа при специфични условия, такова за изпълнение на специфични служебни дейности и за научна степен.

Следователно базата за изчисляване на обезщетението на Й. Д. е брутното месечно възнаграждение, без „храна“, или 1 066.80 лв. /1 186.80 – 120.00 = 1 066.80/.

Предвид изложеното, съдът приема, че предявеният иск е основателен и доказан в пълния му размер от 4761,33 лв. /четири хиляди седемстотин шестдесет и един лева и 33 стотинки/, равняващи се на сбора от брутното му трудово възнаграждение, което

би получил за периода от 08.08.2014 г. / датата на отстраняването му от длъжност/, до 05.12.2014 г./ моментът на прекратяване на служебното правоотношение/.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че предявеният иск е погасен чрез плащане, тъй като на ищеца вече е изплатено обезщетение, равняващо се на шест брутни заплати /след приспадне на осигурителен доход в размер на 360.00 лв при друг работодател/.

Видно от приложената по делото Справка за изплащане на парично обезщетение, на ищеца е изплатено обезщетение на осн. чл.237 от ЗМВР, при незаконно прекратяване на служебното правоотношение /Заповед № 513з-629/05.12.2014 г, е отменена с Решение № 4710/20.04.2016 г. на АССГ/. Съгласно цитираната норма, такова се дължи при незаконно прекратяване на служебното правоотношение на държавни служители в МВР, в размер, изчислен по чл.239 от закона, към момента на прекратяване, за времето през което са останали без работа, но не повече от 6 месеца.

Както вече бе посочено, заявената претенция е за вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразно временно отстраняване от длъжност, а не за незаконно уволнение. Ето защо, доколкото се касае за различни по вид и основание обезщетения, прихващане между тях е недопустимо.

В полза на ищеца следва да бъде присъдена и законната лихва за забава върху тази сума, считано от 18.09.2016г. /съобразно коригирания в съдебно заседание петитум на исковата молба и диспозитивното начало в процеса/, до окончателно и изплащане. Същата поначало е дължима от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, без да е необходима нарочна покана за изплащане на обезщетението. В този смисъл е и становището, прието в т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. дело № 3/2004 г. Този момент в процесния случай е 10.02.2015г. - датата на влизане в сила на решението на съда по цитираното по-горе адм.дело.

С оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.143, ал.1 от АПК, в тежест на ответника следва да бъдат възложени направените от ищеца разноски.

С оглед направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, съдът съобрази НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията на чл.8 от същата към 23.07.2004г./ ДВ бр.64/, тъй като с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. на ВАС по а. д. № 3586 / 2016 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 г. на ВАС по а. д. № 14384 / 2019 г.) тази част от наредбата е отменена. В цитирания текст, за процесуално представителство по дела с материален интерес, минималното възнаграждение за един адвокат, при цена на иска 4761 лева, възлиза на 326 лева.

При тези обстоятелства, съдът намира, че възнаграждение в размер на 660 лева не е прекомерно. Съдът съобрази това, че същото е договорено преди отмяната на цитирания подзаконов нормативен акт, както и че отразява специфичните отношения на доверие между клиент и адвокат, които също подлежат на оценяване.

Ето защо в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца разноски в размер на 670 лева / 660 лева – адвокатско възнаграждение и 10 лева – държавна такса/. СДВР следва да бъде осъдена и да заплати на АССГ заплатеното от бюджета на съдебната власт възнаграждение за вещо лице в размер на 420,90 лева.

Водим от горното, Административен съд София град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с административен адрес: [населено място] - 1303, [улица], ДА ЗАПЛАТИ на Й. С. Д. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж. к Суха река, [жилищен адрес] и съдебен адрес за призоваване: гр. С. - 1111, [улица], бл. Д, ет.1, офис 107, чрез пълномощника му - адв. Я. С. - А. – САК., сумата от 4761,33 лв. /четири хиляди седемстотин шестдесет и един лева и 33 стотинки/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху същата, считано от 18.09.2016г. ,до окончателното изплащане на сумите, произтичащи от отмяната на заповед №з-14581/07.08.2014г на директора на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с посочен адрес ДА ЗАПЛАТИ на Й. С. Д. с посочени ЕГН и адрес сумата от 670 / шестстотин и седемдесет / лева , представляващи разноски по съдебното производство .

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с посочен адрес ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Административен съд София град сумата от 420,90 / четиристотин и двадесет лева и 90 стотинки/, представляващи разноски за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: